

Folketingets Forhandlinger. (251)

3997 24/4 15: 2. Beh. af F. t. L. om Tillægsbevilling for Finansaaret 1914—15. 3998

derinde der ikke, fordi hun havde Ferie. Frk. Petersen fik ingen Instruktion. Den Ledelse af Nationalforeningen, der sender en ny Forstanderinde ned til en ældre uden at erkyndige sig om, hvorvidt denne er til Stede, hvorfor den nye ingen Instruktion faar, forekommer ikke saa hensynsfuld, som man kunde ønske det.

Det ærede Medlem fra Saksjøbing gjorde nogle Bemærkninger, der gik ud paa, at Børn paa disse Sanatorier burde have Mad, der ikke i alt for høj Grad fjernede sig fra den, de vilde faa i Hjemmet. Jeg synes ikke, denne Betragtning er rigtig. Selv om det drejer sig om Børn fra fattige Hjem, forekommer det mig ikke nødvendigt, at man skal spare saa stærkt paa de Midler, der forsøder Maden og faar den til at glide ned, saa det ikke bliver Opkastning, de skal spise. Det er mig bekendt, at en Direktør for Nationalforeningen — ikke det ærede Medlem, men en anden Direktør — har erklæret, at der ikke kunde være Tale om, at Børnene skulde have Kanel, Sukker eller Smør til Grøden. Det er dog af den Slags Ting, der navnlig overfor Børn faar Maden til at glide ned uden de Vanskeligheder, der er opstaaet i visse Tilfælde. Det ærede Medlem har kunnet godkende den Betragtning, at man maa ikke flutte sig overfor disse Børn, de skal have det saa nogenlunde, som de har det i de fattige Hjem. Paa andre Omraader plejer man dog ikke at være saa bange for at gøre Forskel. Folk fra fattige Hjem gaar i Kirke, skønt Kirkerne ofte er flod udstyrede, og alligevel virker det ikke nedbrydende. Folk gaar i Teatret. Vi udstyrer vore Skoler med lyse og luftige Rum og i øvrigt med smukt Udstyr til Trods for, at i alt Fald Flertallet af Børnene kommer fra fattige Hjem, hvor Vilkaarene er langt ringere. Og sikkert kunde man uden Skade forholde sig paa samme Maade paa Sanatoriet ved at tildele Mad under Former, der ikke fremkaldte saadanne Forhold som dem, der desværre er kommet frem her.

Det, der i denne Sag imidlertid forekommer mig det vigtigste, er dog ikke Frk. Petersens Optræden, selv om den i og for sig er i høj Grad angribelig, men det er Nationalforeningens Optræden, idet

Ledelsen der ikke har givet hende den Vejledning, som hun skulde have. Der staar i Kommissionsbetænkningen, at „forinden sin Afrejse til Sanatoriet havde hun spurgt Direktør Jensen, om det ikke kunde tillades hende at give underernærede Børn, der havde Vanskelighed ved den almindelige Kost, Æg, Maltøl, Kakao og lignende, men fik et afslaaende Svar“. Altsaa, med Hensyn til Madspørgsmaalet har Regulativet været i Orden: Man har afslaaet at give Børnene de Lækkerier, som Forstanderinden mente, det kunde være formaalstjenligt at anvende. Maden skal man naturligvis paa disse Steder indrette efter, hvad Sygdommen kræver, og saaledes som Tilstanden i øvrigt gør det ønskeligt. Det er jo paa disse Anstalter om at gøre, at Maden bliver spist, og det maa erkendes ikke at være nogen urimelig Fordring, at Maden gøres saa let, spiselig som muligt. Men i den Henseende har man altsaa fra Ledelsens Side ikke været i Tvivl, man har kategorisk nægtet Tilstedeligheden af at anvende saadanne Midler, som andre plejer at anse for nyttige under saadanne Forhold.

Med Hensyn til Tilsynsvirksomheden, Instruktioner o. s. v. i øvrigt siges det et Sted i Betænkningen, at der aldrig af Direktør Jensen, Stabslæge Rørdam, Læge Grandjean, Forstanderinden paa Fakse Sanatorium eller andre i Nationalforeningen fungerende er givet Frk. Petersen nogen som helst Vejledning eller Anvisning paa, hvilke Straffe der stod til hendes Raadighed, eller hvilke Midler hun overhovedet kunde anvende for at faa Børnene til at gøre, hvad de skulde. Der er aldrig givet hende nogen Vejledning, nogen Instruktion om disse meget vigtige Forhold. Det er meget faa og meget kortvarige Samtaler, der har fundet Sted mellem Tilsynet og Forstanderinden. Det hedder et Sted, at der efter det oplyste ikke under Direktør Jensens to Besøg paa Sanatoriet er givet Frk. Petersen Instruktioner af nogen Interesse. Læge Grandjean, den tilsynsførende eller medhjælpende Læge paa Anstalten, har kun een Gang talt med Stabslæge Rørdam, den ene af Direktørerne. Kommissionen udtaler som sin Opfattelse, at naar Justitsministeriets Regulativ bestemmer, at Forstanderinden